

Det, der går galt i en konflikt som denne her, er jo, at uskyldige ældre på plejehjemmene og patienter på hospitalerne og børn i børneinstitutionerne bliver ramt, fordi der er nogle funktioner dér, der bliver ramt, for så er den gal. Men den situation havde jo ikke været der, hvis man f.eks. havde sagt, at man ville indskrænke sig til produktionsvirksomhederne. Og det ville være hårdt for samfundet, det ville være hårdt for arbejdsgiverne, og det ville såmænd også være hårdt for de strejkende. Men som kloge mænd og damer siger, er der jo ingen, der vinder i sådan en konflikt som denne her.

Men igen: Hvis man foretager den slags afgrænsninger, er man altså fri for, at alle mulige uskyldige dele af samfundet bliver ramt; men dem, man er i konflikt med, bliver ramt, og i en konflikt må det vel være det, der er hovedsagen.

Formanden:

Fru Jette Gottliebs sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Den sidste sætning kan jeg jo være fuldstændig enig med hr. Duetoft i, men så vil jeg spørge: Er konsekvensen af det forud sagte, at de offentligt ansatte ikke må have strejkeret?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg holder meget af fru Gottlieb, men når man tredje gang skal op at sige det samme igen, fordi det ikke bliver hørt, får man altså lyst til at citere Peter Plys, når han siger: Nogle har forstand, andre har det ikke; sådan er det bare.

Formanden:

Hr. Anders Samuelsen som ordfører.

Anders Samuelsen (RV):

Jeg vil gerne lægge ud med at beklage, at vi er nået så vidt, at vi nu står i en situation, hvor et indgreb i konflikten er nødvendigt.

Det er meget beklageligt, at parterne ikke har været sig deres ansvar bevidst, for hvis parterne havde villet, kunne de have klaret situationen om ikke inden for 5 timer så i hvert fald inden for de første 5 dage. I stedet blev det hurtigt tydeligt, at det ikke var det, der et eller andet sted var målet for parterne, og dermed kunne vi risikere at komme i en situation, hvor

vi kunne få en konflikt, der kunne vare 4-5 uger, eller hvad det nu skulle være.

Det er der ingen, der kan være tjent med, og det ville i sandhed have været uansvarligt i den situation blot at læne sig tilbage og lade stå til. Bolden var altså af parterne blevet sparket til hjørnespark og ud af banen. Partnerne havde givet op.

Når vi er kommet i en sådan situation og så ser på det indgreb, som der er lagt op til nu, og som vi førstebehandler i øjeblikket, synes jeg, det er værd at hæfte sig ved følgende positive forhold:

For det første tilgodeses børnefamilierne. Og hvad vi end skal kalde de dage, som børnefamilierne får, er det positivt set fra Det Radikale Venstres synsvinkel, at der herigennem signaleres, at børnefamiliernes vilkår skal i centrum. Det er virkelig et skridt i den rigtige retning, at vi får sat det på dagsordenen, og samtidig et vink med en vognstang om, at fleksibilitet på arbejdspladserne og dermed fleksibilitet for arbejdstagerne skal i centrum.

For det andet er indgrebet udformet sådan, at virksomhedernes konkurrenceevne ikke forringes i forhold til parternes oprindelige forlig, og dermed sikrer vi i høj grad, at det ikke forringer vilkårene for en gruppe, som vi i dag ikke har talt ret meget om, nemlig dem, der står uden for arbejdsmarkedet, dem, der ikke er inde i varmen og dermed ikke har mulighed for at deltage i kampen om goderne. Og der er vel ikke nogen her i salen, som kan være uenige i, at det netop er dem, som står uden for arbejdspladserne, der kommer til at betale, hvis eller når de store for alvor tramper.

Og at der i dette indgreb alligevel kan lægges op til en dyrere løsning, en dyrere overenskomst, end det oprindelige forlig lagde op til, er det, fordi sygeskatten ophæves og det dermed er finansministeren, der må betale for den sidste del.

Fra Det Radikale Venstres side finder vi dette acceptabelt, og i Det Radikale Venstre er vi sikre på, at meget store dele af de berørte parter vil tage positivt imod det oplæg, vi her førstebehandler, men vi er også sikre på, at mindst lige så mange undrer sig over, at det skulle komme så langt, at det blev regeringen og Folketinget, der skulle sikre blandt andet de krav, som menige lønmodtagere med skuffelse har kunnet konstatere at deres egne ledere ikke har kunnet løfte.